

Handlinger og Alltergangen, saa at ganske forskjellige Bestemmelser derom burde gjøres gjældende; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at jeg i min Modstand i denne Henseende er bleven lebet af aldeles praktiske Hensyn. De tre Handlinger, Daad, Brudevielse og Liigbegængelse, samle ikke Menighederne, men de samle kun Familien og dens Omgangsreds, hvad der paa Landet kaldes dens Gildeslag, som oftest bestaaende af Personer fra forskjellige Sogne. Disse ere ved saadanne Leiligheder vant til at høre forskjellige Præster, og idet kan derfor slet ikke bidrage til at afbrage dem fra deres egen Præst, at de nu høre og see en anden Præst end den hertilkomne Sognepræst foretage disse Handlinger. Hvad derimod Alltergangen angaaer, da samler den Menigheden; naar der er givet Sognebaandsløserne Ret til at tilkalde deres valgte Præst til Alltergang for dem i deres gamle Sognekirke, saa bliver Følgen heraf, at de aldeles ikke slutte sig til den valgte Præsts Sognemenighed, hvilket aabenbart var Hensigten med Loven af 4de April 1855, at de skulde gjøre, men saa komme de til at danne en egen Sognemenighed indenfor deres gamle Sognemenigheds Grændse, og denne egne Sognemenighed, som der saaledes danne, i Begyndelsen lille, har en naturlig Bestræbelse efter at udvide sig. Det vil da gaae dermed, ligesom naar en fremmed Organisme kommer ind i et levende Legeme og der trives og vøxer, saa vil deraf udvikle og udfolde sig Sygdom, ja maaffee fuldstændig Oplosning af dette Legeme; et fremmed Legeme, som fører sit eget Liv inde i et andet Legeme, fremkalder dets Sygdom og Død. Jeg vil, idet jeg overfører dette paa de foreliggende Forhold, tage et Exempel fra det daglige Liv; jeg tænker mig, at der i en Menighed er en Sognepræst, som uden at være i Besiddelse af særdeles store Gaver, dog er tro i sit Kalde; de fleste af hans Menighed ere tilfredse med ham; og han virker blandt dem til Bessignelse; men nogle Enkelte blandt dem føle imidlertid Trang til at slutte sig til en Mand, der har en dristigere Flugt, et høiere Sving i sin Tanke, en folkeligere og bjærvære, maaffee undertiden altfor bjærv Tale, og de vælge da en saadan Mand til deres

Præst. Saalænge de søge hen til hans Kirke og ialtsald kun tilkalde ham til de Handlinger, der samle den kristelige Familie og dens Omgangsreds, vil det ingen Indflydelse have til at drage de øvrige Sognebeboere løs fra deres Sognepræst; men naar de danne en fuldstændig Menighed i Menigheden, og naar de kalde Præsten derhen flere Gange om Aaret til Alltergang, hvormed der med Rette kan forenes en fuldstændig Gudstjeneste, saa vil dette have til Følge, at han med det høiere Sving i sin Tanke og den større Folkelighed i sin Tale vil trække Mange til sig af dem, der ere komne for at høre det Nye, saa at han ved sin større mere eller mindre glimrende Begavelse vil drage Menighedens Hjertet fra den Sognepræst, som dog virkede tro i sit Kalde, og som, idet han boede i Menigheden, meget oftere kunde være dem til større Hjælp med Raad og Daad end den fremmede Præst, som de have hidkaldt. Den tilkaldte Præsts Menighed vil beständig blive større indenfor Sognemenighedens Grændser, og idet den ansatte Præst dybt kræntes derved, seer han tillige sin Virksomhed blive i høi Grad misfjendt. Jeg troer derfor, at denne Bestemmelse indeholder en ikke ringe Fare; den er imidlertid allerede optaget i den kongelige Anordning, men jeg kan ikke raade til, at den endog ophøies til Lov og saaledes bliver fastere og mere uforanderlig, end den er ved Anordningen. Der er tillige i den kongelige Anordnings tilsvarende Paragraf nogle Bestemmelser, som ere ubeladte af Lovforslaget, forbi de egentlig indeholde en Instrux for Biskoppen. Nu anerkjender jeg vel, at dersom den kongelige Anordning ophøies til Lov vilde det ikke være passende, at der saaledes fandtes sllige Stykker af en Instrux for Biskoppen deri, men derimod troer jeg, skjøndt den høitærede Kirkeminister har udtaalt det Modsatte, at det ikke er ganske upassende, at disse Hentydninger til, hvorledes Biskoppen har at gaae frem, findes i Anordningen. Disse Anthydninger sigte alle til at sikkre Sognemenigheden og dens Forhold til dens Sognepræst. Der er for det Første deri tilkjendegivet, at Biskoppen har at tage særlig Hensyn til, om Veien til den valgte Præsts Kirke virkelig vil være meget længere og besværligere